

Inhoudsopgave:

Mijn droom	7
One night stand	12
De Trein	23
Intuïtieve ontwikkeling	31
Sinaasappel/Mandarijn	38
De moorkop en de marktkraam	46
De wereld van dementie.....	53
0900/06/69	63
Martha	73
Het gebit.....	84
De stem	89
Het beloofde land	97
De Adonis, de Merlot en de Stem	105
Sixed Sense	113
De witte Dood	118
Verleden, Heden, Toekomst	124
Braziël	132
Rode lippen en de sterrenmix	143
Teder en Robuust	153
Accepteren en filosoferen	164
Het Ijsje en de Gulden	172
Goddelijke energie en blauwe nagellak	182
De alternatieve Tupperwareparty	189
Het Feestje	199
De Aankomst	210

Mijn droom

Angstig, met een verstikkend gevoel, probeer ik uit mijn droom te stappen, maar hoe ik mijn best ook doe om mijn ogen open te krijgen, het lukt mij niet. Het is alsof mijn ogen vastgeplakt zitten of dat er iets zwaars op ligt. Ik zak steeds weer terug in dat waar ik zo heftig aan probeer te ontsnappen.

Ik zie en voel dat kleine meisje bibberend naast haar moeder staan. Het enige wat ze doet, is smeken of deze alstublieft op wil houden stiekem, als een dief in het donker, in haar papa's jaszakken te snuffelen.

Haar papa is niet zo'n brave papa, daar is dat kleine meisje zich wel van bewust. Ze voelt dat hij ook wel eens plezier zoekt bij andere vrouwen, daar weet zij niets van, maar ze voelt het wel. Ze weet ook dat het haar mama gek maakt. Terwijl papa zijn roes aan het uitslapen is doorzoekt mama zijn jaszakken.

Wat gebeurt er als zij iets zal vinden? onbewust gaat er een rilling langs haar rug. Ze gaat op haar knietjes zitten en wacht tot haar moeder klaar is met zoeken. Het is vreselijk stil in het huis, de enige geluiden komen uit de slaapkamer waar haar vader luid ligt te snurken en uit de gang waar haar moeder de jas van papa doorzoekt.

Het meisje kijkt haar moeder angstig aan vraagt: 'Ben je klaar mama?'

Met een diepe zucht staakt de vrouw het zoeken. Het meisje is opgelucht maar tegelijk verdrietig. Waarom is zij eigenlijk op deze wereld?, dat vraagt zij zich telkens weer opnieuw af. Zij houdt zielsveel van haar papa, maar ook van haar mama. Alleen heeft zij altijd het gevoel dat zij haar papa moet beschermen.

Haar papa, die zijn pijn en teleurstelling in wat het leven hem gegeven heeft wegdrinkt. Hij vlucht in de jeneverfles. Hij heeft het allemaal zo graag goed willen doen, precies zoals zijn moeder het hem verteld heeft. Maar zijn moeder zat vol haat, ze kon niet de liefde geven die hij verdiende. Hij vocht zijn leven lang tegen het leven en onbewust deed hij zijn kleine meisje emotioneel pijn. Het meisje dat helemaal niets meer begreep van de volwassenenwereld.

Nog steeds lig ik met vastgeplakte ogen in bed te worstelen om uit de verstikkende droom te komen. Dan volgt er weer een beeld; ik zie dat het kleine angstige meisje een dame is geworden. Een dametje van 16 jaar. Zij heeft praatjes en is verliefd op de wereld, de jongens waar ze zich veel mee bezighoudt. Ze is een Rolling Stone girl, ze stort zich overal en met volle overgave in. School is niets voor haar, zij houdt zich bezig met de bloemetjes en de bijtjes.

Haar papa had haar verteld dat werken voor haar beter zou zijn, zo konden de *jongens* ook op afstand blijven. Het meisje was een papa meisje, zij zorgde er voor dat hij veilig thuis zou komen als hij dronken op zijn fiets wilde stappen. Of samen op straat, als zij hem uit de kroeg had gehaald, dan hield zij hem vast zodat

hij niet zo slingerde. Zij deed dit al vanaf haar zevende jaar en zag dit als haar *verantwoording*. Zij zou later trouwen met haar papa en altijd, heel haar leven, voor hem blijven zorgen.

Dan op een dag - het meisje is helemaal alleen thuis - wordt er aan de deur gebeld. Een indringend geluid. Het meisje loopt naar de deur en doet open. Zij kijkt in een paar strenge, doch vriendelijke ogen. Er staat een forse grote man voor haar.

‘Dag meneer.’

‘Dag meisje, is je mama thuis?’

‘Mijn mama? Nee, ik ben alleen thuis en mijn papa is aan het werk.’

Het meisje krijgt een onheilspellend gevoel, ze kijkt de man aan en vraagt angstig: ‘Is er wat met mijn papa?’

Ze vraagt het heel zachtjes want ze is bang voor het antwoord.

De man kijkt haar aan en zegt: ‘Jouw papa is alleen onwel geworden.’

‘Echt waar?’ Ze schrikt en pakt de man vast. Het is net alsof de man haar weg wil duwen, maar dan kijkt hij ernstig en zegt: ‘Jouw papa is dood.’

Dan is het meisje geen meisje meer, zij trekt de man aan zijn kleren en schreeuwt het uit van verdriet. Haar lichaam voelt zij niet meer. Zij is er niet meer. Ze zweeft ergens tussen hemel en aarde.

Zij zou altijd bij haar papa blijven en hij laat mij, haar alleen! Hij heeft het vechten tegen de wereld opgegeven.

Dat is het dan. Het meisje moet zich herstellen want haar mama komt zo en daar moet zij *groot* voor zijn. Ze sluit zich op in haar eigen wereld, een wereld waar haar papa geen deel meer aan zal nemen. Ze is stil en voelt de pijn, de pijn die haar altijd zal achtervolgen, zelfs in haar dromen.

Een hard geluid doet mij mijn ogen weer openen. Een geluid dat van binnen kwam. Ik ervaar het als een ophoping van emoties die hun uitweg naar buiten aan het zoeken zijn.

Ik zit stil in mijn bed, mijn handen tastend aan mijn lichaam, voelend of ik, ik nog wel ben. Ik, die toch zo van het leven houd. Ik, die nog steeds in de prins op het witte paard gelooft, mede doordat ik het altijd teveel gezocht heb in andere mensen. Ik, die zoveel passie met mij meedraag maar het niet kwijt kan aan juist die speciale man.

Ik laat alles even bezinken en neem dan een reso-luut besluit. Ik pak de telefoon en bel mijn redder in nood.

‘Hallo met Pedro.’

‘Hoi Pedro, met Elena, ik heb een verstikkende droom gehad en heb zo’n ontzettende behoefte om een emmertje liefde te krijgen.’

‘Een emmertje liefde?’

‘Ja schat, ik heb een schouder nodig.’

‘Is goed, ik zit bij Ria’s theehuis, kom maar gezellig langs.’

Met dit antwoord ben ik eigenlijk al tevreden. Het gevoel te mogen krijgen dat iemand er voor mij is.